1e Jaargang, nummer 1, 18 december 2022

Veluws Literatuurblad

DE ONTWAKING

1. Ik loop door een kunstgallerij,
Overal hangen schilderijen,
Dan kom ik tot het centrum,
Waar ook schilderijen hangen,
Ik loop naar het schilderij van de witte bloemen velden,
En val daar op mijn knieen

2. Hebben we niet zoveel afgoden gemaakt ? vraag ik aan het schilderij,
Zij spreekt : Het is een cirkel van paradoxen,
Alle mensen om je heen,
Alle dingen

3. Ik steun en zucht in mijn hart,
Wanneer houd het op ? vraag ik,
Zij spreekt : Het is de dans van de ontwaking

4. Ik kijk om me heen en bevind me in een paradijs,
De bloemen zijn een beeld van de cirkel van paradoxen,
Ik kan niet ophouden naar hen te staren,
Ik ben nog steeds op mijn knieen

5. Ik vraag : Wat moeten we met het mysterie van religie ?
Ze spreekt : Het is een onderdeel van de literatuur,
Blijf lezen, en het zal vanzelf opgelost worden

6. En ik kijk in het gezicht van de ontwaking,
En ik zie de donkere nacht worden tot bloemen,
Zij groeien in het water

(Uit : De Vur, Uitgave : COAB)

DE WILDZANGEN

Ze hebben hun gevangenen aan hun polsen gebonden, en die moeten nu hun knechten zijn. Ik keek door de ruiten en ik was blij dat ik daar niet bijhoorde. Ik was in het museum. De vrouwen en meisjes hadden dekens van dons. Ik tikte op het raam om me ervan te verzekeren dat er toch echt glas tussen was. ‘Het zijn de wildzangen,’ zei de vrouwelijke gids die ons door het museum leidde voor een tocht. ‘Wat zijn dat ?’ vroeg ik.

‘Vraag er niet naar,’ zei mijn tante.

‘Nou, dat wil ik nu juist wel doen,’ zei ik.

Ik vroeg me af waarop dat sloeg, dat mijn tante dat zei.

‘Ze wil natuurlijk niet dat je in de problemen komt,’ zei de vrouwelijke gids glimlachend.

‘Hoe zou ik daarvan in de problemen kunnen komen ?’ vroeg ik. ‘Er is toch glas achter ?’

Ik tikte weer op het glas. ‘Nu ja,’ zei de museumgids vriendelijk.

‘Wat bedoelt u ?’ vroeg ik, terwijl ik naar mijn broertje en mijn neefje keek.

‘Dat glas zal er niet voor eeuwig zijn,’ zei de begeleidster streng.
Ik keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘De wildzangen menen het,’ zei mijn tante. ‘Nu zitten ze nog achter glas, maar ze zullen heus weleens losbreken. Het zijn hele gevaarlijken.’

Ik keek nog eens door het glas. Ze zaten op hun knieen bij hun gevangenen, en sommigen zaten gehurkt. ‘Wie zijn die gevangenen ?’ vroeg ik.

‘Niet zoveel vragen stellen, jongetje,’ zei de begeleidster.

Ik trok weer mijn wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat een museum iets was om van te leren,’ zei mijn broertje. Ik knikte. Mijn neefje stootte mij toen aan en fluisterde : ‘Dat mens is gek.’

‘Ja, en tante ook,’ fluisterde ik terug. Hij knikte.

Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik als ik naar de museum begeleidster keek.

‘Wildzangen,’ zei ze, en toen liep ze verder. ‘Volg mij,’ zei ze, maar ik wilde haar niet meer volgen.

Mijn broertje trok mij uiteindelijk mee. Ze liep naar een speeldoos. Het was al een oude. Een vreemd liedje werd gezongen.

‘Wildzangen, wildzangen,
zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Op de speeldoos stond een zwarte ballerina, die haar kleren begon uit te trekken, als een striptease. Ik zat er vreemd naar te kijken.

‘Wildzangen, wildzangen, zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Weer liep de begeleidster verder. We volgden haar allemaal. Toen kwamen

we aan bij een schilderij van de wildzangen.

Die nacht had ik nachtmerries over de wildzangen. Ze waren in het huis van mijn tante doorgedrongen, en namen ons mee, naar het bos. Maar ineens veranderden zij in bomen. En vogels zongen door een wilde nacht. Ik werd wakker en staarde naar het behang. Ik vroeg me af waarom we er niet over mochten praten. Het was een donker gat in de geschiedenis.

(Uit : Het Sebek Boek, Uitgave : COAB)

DE BELONING

Er was een nucleaire oorlog. Midden in de nacht werd hij wakker en voelde zich zo onveilig in de stad dat hij zijn kleren aantrok, wat spullen pakte en een jas aan deed. Hij rende het huis uit. Hij moest zo snel mogelijk weg, zo snel mogelijk uit de stad. Het was hartje winter. Overal lag sneeuw. Hij rende naar het bos. Toen hij over het slootbruggetje was gegaan en langs de weg liep achter de stad was er een grote ontploffing. Hij kon niets doen dan rennen. Hij durfde niet naar achteren te kijken. Hij wist dat de stad nu brandende was. Hij wist dat er een nucleaire raket ingeslagen moest zijn. Hij gilde, want daar ging zijn verleden, daar was alles wat hij lief had.

Hij kwam bij het bos aan en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Op sommige plaatsen was het heel glad, en op andere plaatsen was veel sneeuw. In de verte was de waterval. Hij was omringd door bomen. Hij keek naar achteren en zag alleen maar vuur. Hij wist dat er niets meer van de stad over was. Hier was hij opgegroeid. Er zouden geen sporen meer van achtergebleven zijn. Hij liep door met stevige pas. Tegelijkertijd trilde hij. Wat als het vuur hem ook zou grijpen ? En hij was duizelig.

Voor zich zag hij alleen maar sneeuw. Hij wist dat hij alleen veilig kon zijn in het bos. Hij liep daar voor uren. Het vuur was nog steeds achter hem aan. Hij begon heter en heter te worden. Dit kon niet goed gaan zo. Hij deed zijn kleren uit, en rende naar de bosrivier. Die zou hij overzwemmen. Hier was waar het vuur stopte. Het was een lange zwemtocht. Hij wist niet of hij het koud of heet had. Het leek wel alsof hij in een ander lichaam was. Eindelijk kwam hij aan de andere kant van de rivier in het bos. Er was hier een indiaan met een bootje bekleed met huiden. Hij liep op de indiaan af, en viel hem in zijn armen. "De stad is weg," zei hij. De langharige indiaan nam hem in zijn armen. "Ik weet het," zei de indiaan. De indiaan nam hem mee naar een boshut. Hier woonde de indiaan. "Er was geen hoop voor de stad," zei de indiaan met een accent. "Altijd oorlog."

De man knikte. Hij kreeg wat te drinken. "Voel je je alweer wat beter ?" vroeg de indiaan.
"Niet echt," zei de man. "Ik heb alles verloren, mijn hele familie, en al mijn vrienden."
"Wij zijn er hier voor je," zei de indiaan. "Je bent nooit alleen."
"Dank je," zei de man. "Ik begrijp waarom jullie hier wonen. Veel veiliger."

De indiaan knikte. De man moest denken aan iedereen die hij had verloren. Hij kreeg wat nieuwe kleren van de indiaan. "Het zijn vuurvogels," zei de indiaan. "Ze gaan van stad tot stad om alles te vernielen. Ze trekken families uit elkaar, die bommen en raketten."

"Ik weet het," zei de man. "Noemen jullie ze ook niet dondervogels ?"
"Ja," zei de indiaan, "en dat zijn het. Ze zijn niet te vertrouwen."
"Ik wil naar huis," zei de man.
"Dit is je nieuwe huis," zei de indiaan. "Ga nooit meer terug naar de stad."

Een man wordt wakker van een nachtmerrie. Hij staat op en loopt de trap af om iets uit de koelkast te pakken. Hij trilt helemaal. Gelukkig kwam er die dag huisbezoek. Een paar uur later in de ochtend staan er twee meisjes op de stoep. Hij laat ze binnen en vertelt zijn verhaal. "Het zijn slechts kralen van een ketting," zei één van de meisjes. "In de nachtmerrie was je net buiten de stad, over de slootbrug heengegaan, en lopende langs de weg, terwijl je alles had verloren aan de ene kant, maar jij werd ergens voor bewaard. Iemand riep jou uit je bed en zei dat je de stad uitmoest. Het is iets van de natuur wat over jou waakt. Dat is de eerste kraal. Dan in de tweede kraal ben je aangekomen in het bos, en er is overal sneeuw. Het is winter. De winter heeft alles van je afgenomen, en neemt je tot haar, als een natuurverschijnsel, maar er is nog steeds een strijd gaande. Het vuur jaagt nog steeds op je, en je bent eenzaam en depressief. Dan in de derde kraal, dieper in de natuur vind je nieuw leven, nieuwe contacten, nieuw inzicht."

De man knikte. "Dus die dromen zijn kralen om het leven beter te begrijpen ?"
"Ja," zei het meisje. "Het is symboliek."
"Ik zie het," zei de man. De volgende nacht heeft hij weer een droom. Weer ontmoet hij de indiaan die in zijn boot over de rivier gaat door de natuur, met een peddel. Hij roept de indiaan, maar die antwoordt niet, alsof de indiaan hem niet hoort. De man gaat het water in en zwemt op de boot af, maar de boot gaat sneller dan hem. Dan wordt de man wakker.

De volgende dag vertelt hij het aan de meisjes tijdens het huisbezoek. "Het is de vierde kraal," zei het meisje, wat de dag ervoor ook het woord deed. "Het betekent dat je ervoor moet werken om het nieuwe contact en het nieuwe inzicht te bewaren, en ook dat je het moet volgen. Het wil je ergens naartoe leiden." De man bedankt de meisjes

voor het bezoek en het inzicht. Hij is blij dat ze elke dag komen om hem ondersteuning te geven. Hij denkt veel na over de kralen, en schrijft het ook op. Hij merkt in hemzelf het samenspel tussen vuur en winter in zijn leven. Zij drijven hem terug tot de natuur, tot het hogere inzicht. Hij begint ook steeds meer de gevaren van de stad in te zien, hoe ze hem gebonden houden.

In de natuur is vrijheid, maar een hogere soort van leiding en bescherming. Toch kan hij ook de stad met andere ogen bekijken, als een onderdeel van de natuur. Hoe dieper hij in contact komt met de natuur, hoe meer ook alles om hem heen verandert tot een stuk natuur. Zo wordt alles bruikbaar in een hoger inzicht. De man vindt rust in de natuur, en is dankbaar voor zijn dromenleven, wat hij als een gave ziet. De gave beschermt hem, de gave leidt hem. De meisjes noemen het een beloning, omdat hij alles heeft achtergelaten, en naar de natuur geluisterd heeft, en de natuur heeft gevolgd.

Einde

(Uit : Avonddanser, Uitgave : COAB)

BLOEM VAN TRANEN I

Bezeten

Wat is het geheim van de onweerstaanbaarheid ? Ze zeggen dat het diep in de wildernis ligt verborgen, als een ring, als iets wat trekt, waar een mens niet aan kan ontkomen. Maar het moet je dan wel roepen, als een uitverkorene. Zijn velen niet geroepen en weinigen uitverkoren, zoals sommigen zeggen, of zijn er slechts weinigen geroepen, en nog minder uitverkoren ? Ik ging tot de wildernis om haar te bezoeken, als een indiaanse vrouw zag ik de wildernis, als een vrouw met een geheim, zeer versluierd achter onbekende, giftige planten en struiken, hangende achter lianen, woeste plaatsen, waar onheil geschied, veel onheil. Een droom die voor velen werkelijkheid was geworden, de angst in hun ogen, ik zou het niet vergeten. Nee, dit gif maakte mensen gek. Dit gif maakte mensen bezeten. Het kon ook niet anders. Zij hadden het onweerstaanbare gezocht, en waren ten prooi gevallen aan het onontkoombare.

Zij had haar pijlen gedoopt in bloed en gif, en een zoet lokte hen, iets in de lucht. Waren zij slechts de gevallenen ? Het trok mij mee, als in een diepe put. Ik gleed weg, en kon zelfs geen lianen meer grijpen. Die hingen te ver weg of braken af. Ik kan het me niet goed meer herinneren. Het was een duistere put, als verslonden worden door een onbekend roofdier, iets woests. Er was niks wat haar stopte. Het was het onontkoombare. Zij bracht niets dan lijken terug. Op deze plaats schreeuwt men slechts van bezetenheid.

Ik raakte bezeten door een gif toen ze voor me stond. Het was onweerstaanbaar, en ik zag de ring. Het was van een vreemd soort rubber. Het maakt mensen totaal gek, waar zij wegglijden in putten. Hier is slechts woest geschreeuw, totdat men komt tot het onontkoombare. Deze vrouw heeft vele kanten, en zij is ook bezeten.

Haar pijlen jagen door dunne huid. Een moordend gif wat bezeten maakt. In het oerwoud moet men niet komen, want hier heerst gevaar, en men kan niet meer weg. Slechts geklaag is hier. Ook zij klaagt. Ze trekt alles met haar mee in haar val. Ik droom nog steeds. Zij smeert haar huid in met bloed. Ik had niet in deze wildernis moeten komen, maar ik was op zoek, op zoek naar het geheim van de onweerstaanbaarheid. Met kracht dringt ze haarzelf aan mij op. Het geheim is niet te dragen. Een mes op mijn keel is haar geschenk, haar geschreeuw een uitnodiging. Weinigen zijn geroepen, en nog minder uitverkoren.

Ze zoekt de dood, en dan een pad. Bezetenheid is haar naam. Ik heb geen kracht meer over als ik voor haar sta. Dan is het oerwoud overweldigende. Het houdt geen rekening met mijn grenzen. Ik ben in haar gebied, waar haar regels gelden. Ze schreeuwt zonder ophouden totdat ik reageer op haar geroep. Bloed, modder en veren in haar haren. Het is oorlog hier. Het gif klimt op zonder mededogen. Hier is alles slechts bezeten. Haar stem breekt beenderen. Smerig en harteloos zijn zij hier, ziekelijke jagers. Hier kan een mens slechts ziek worden. Het trekt je tot de dood, tot bezetenheid, tot het geheim van de onweerstaanbaarheid. Nooit laat het je los. Als het je heeft geroepen ontkom je niet meer. Het gif druipt van haar pijlen. Je bent in het oerwoud.

Zoveel valstrikken om je heen. Neen, een mens komt nooit ver hier. Ik dwaal hier al zo lang rond, en besef dat niemand mij zal vinden. Zij zullen slechts worden zoals mij. Haar pijlen maken je ziek, haar gif maakt je dronken. Hier kan een mens slechts bezeten raken.

Hij zag zijn lange slierterige moeder. Nee, hij wilde niet terug. Hij was hier achter glas. Hij wilde dromen en bezeten zijn, en niet nog eens door haar slierterige saaiheid gewurgd worden. Hij voelde zich ziek, maar hij wilde ziek zijn. De geur van oude boeken wurgde hem bijna. Hij wilde deze boeken lezen en wijzer worden, komende tot het geheim van de onweerstaanbaarheid. Hij zag zijn moeder als een duivel uit de hel die hem eens uit deze wereld had getrokken, maar nu wilde hij terug naar deze wereld, terug naar het oerwoud. En het oerwoud liet hem ook niet meer gaan. Het gif was te diep in zijn hart.

De wildernis was als een indiaanse vrouw, die met haar kapmes het magere varken op zijn rug had gekapt. Weggekapt had zij het, en het beest lag bloedend op de grond. Toen schoot zij

haar pijlen in het beest. Hij wist dat het gif nu de hersenen van het beest zouden aantasten. Het woeste beest had te lang aan zijn rug gehangen. Hij had gehongerd, maar kwam niet van het beest af. Slechts weinigen waren geroepen voor dit pad, niet velen. En het varken werd tot een bezetene.

In zijn ziekte kon hij het niet onderscheiden. Hij haalde dingen door elkaar. Maar nu was het gif te diep. Het sneed hem los in zijn hersenen. Teveel werelden trokken aan hem, maar nu was hij vrij. Zijn slierterige moeder was als een geest. Achter glas was zij. Haar geroep kon hem niet bereiken. Zovelen riep zij, maar zij was gesmoord door iets. Zelf was zij ook zwaar ziek. Hij had dromen in de nacht waarin hij heen en weer geslingerd werd. Hij schold en voelde zich machteloos, maar de gifpijl was bevrijdend, scheidende zijn hersenen. Hij wilde de pijn weer voelen. Het onweerstaanbare trok aan hem. Het onontkoombare was naar hem op jacht, want in wat voor diepe wereld was hij ?

Woest gorgelde het ziekelijke beest wat zich zijn moeder noemde, en wat hem zo lang mentaal en emotioneel gemarteld had totdat hij gek en bezeten werd. Het wilde hem slechts bezitten en totaal uitzuigen, als een parasiet. Ja, deze zogenaamde moeder was een lange slierterige parasiet, maar de wildernis had zich over hem ontfermd, en had hem erger overweldigd dan dat deze zogenaamde moeder ooit had kunnen doen. Dit zieke mens moest wijken voor de wildernis die kwam als een indiaanse vrouw.

Waarom moest hij dit raadsel dragen. Het reet hem telkens in stukken. Hij had geen controle over zijn gedachtes. Hij was bezeten. Altijd weer was er een gevecht in zijn hoofd, totdat hij het uitschreeuwde en bezeten raakte. Gek werd hij er van. Maar niemand kon tot het onweerstaanbare komen zonder bezeten te raken, en niemand kon tot het onontkoombare komen zonder het uit te schreeuwen. Slechts weinigen waren hiertoe geroepen, en zelfs nog minder waren uitverkoren.

Hij raakte bezeten voor haar die hij zocht, en zij was de bezetenheid zelf. Zij maakte hem ziek, en niemand kon hem verstaan en niemand kon hem begrijpen. Zij die tot hem naderden werden zo bezeten als hij was, en zelfs nog zieker. Zij stortten zichzelf van de rotsen, zij maakten een einde aan hun leven. Nee, niemand kon naderen tot het geheim van de onweerstaanbaarheid zonder te sterven. Zij werden ziek, zo ziek, en het gif taste hun hersenen aan.

Het oerwoud was niet zonder gevaren, en hij wist hiervan, maar hij kon niet terug waar hij vandaan was gekomen. En het gif was al te diep. Zijn hersenen konden de verbinding niet aan. De simpelste dingen kon hij niet. Hij was in een coma.

Ze martelen hem dood als ze hem krijgen. Daarom rent hij. Maar hij is in een coma. Hij kan geen verbindingen maken in zijn hoofd. De simpelste dingen kan hij niet, en hij kan niets vasthouden.

Wat was het ? Een ongeluk of een overval ? Alles wat hij kon herinneren was zwarte handschoenen.

(Uit : Apocriefen van de Vur, Uitgave : COAB)

---

altijd warmer (dat wat ze verboden)

de muren van het konijn zijn warm,
het brood is altijd warmer,
het woord van het konijn is zoet,
zijn stilte altijd zoeter,
je rent naar beneden als kerstboter,
uit de fles waarin je leefde,
mama brandde een kaars,
en nu ben je zo vrij,
je ziet hun huizen en hun tuinen,
je ziet hun heggen en wat ze verboden hebben

de muren van het konijn zijn warm,
hun wijnen zijn altijd warmer,
hun geuren beter dan hun goud,
hun stilte altijd zoeter,
dan de dagen ervoor.

zou je het mij kwalijk nemen als ik niet naar binnen ging,
zou je me naar het politiebureau brengen als ik je niet zou zeggen hetzelfde te doen,
ik ga door het water van de fles waarin je leefde,
laat me alsjeblieft vrij, laat me alsjeblieft vrij.

de muren van het konijn zijn warm,
maar jouw muren zijn altijd warmer,
je dekens zien de lucht, en ze beginnen langs de lijn te zwemmen,
je vertelde me altijd al deze verhalen,
en nu doe ik mee,
baby laat me vrij,
deze fles is dichtbij wat ze verboden hebben

Uit : Een Konijn Achter Glas

De Joegoslavische Kettingbrief III

Hij woonde met mensen in een huis die van een hele zware kerk waren.
De familie had een eigen gedeelte, maar ze deelden de badkamer.
Soms spiekten de meisjes weleens als hij de badkamer gebruikte.
Er waren gaten in de muur waar je doorheen kon kijken.
De zoon van die familie was vroeger zijn klasgenoot.
Ze hadden vaak ruzie.

De meisjes moesten zich altijd heel zedelijk kleden vanwege de zware kerk.
Ze mochten ook geen gebruik maken van lingerie.
Hij daarentegen was heel vrij, en sprak over van alles.
Maar zij waren gesloten mensen. Dat moest zo van die kerk.
Er waren een heleboel dingen die hij

niet wist.

De zware kerk was erg zwaar, en ik bedoel heel zwaar.
Dingen moesten op een bepaalde manier klaargemaakt worden.
Daar mocht niet van afgeweken worden.
Anders zouden ze geloofsproblemen krijgen, en dat hadden ze veel.
Voor hen was het soms ook niet haalbaar, maar het moest.

Hij had wel medelijden met ze.
Het was alsof ze leefden met een pistool tegen hun hoofd.
Niks mocht. Alles moest.
Ze hadden eigenaardige spullen.
Ze mochten geen lingerie, maar hun meubiliar was gewoon puur lingerie,
hun stoelen, hun tafels, hun manden, allemaal met verfijnde decoratie.
Hij keek altijd zijn ogen uit als hij daar was, en dat gebeurde niet veel.
Hij kwam daar eigenlijk alleen maar met koninginnedag, want dan was de koningin op de televisie, en dat wilde hij graag zien.
Hij had geen televisie. Hij was te vrij voor een televisie. Maar in die zware kerk moesten ze een televisie hebben. Dat was verplicht. Alle zenders werden beheerd door hun dominees. Die waren de hele dag door op de tv.

Het was een zware kerk, zo zwaar dat er geen medeleven getoond mocht worden. Het leven was lijden, en dat had iedereen verdiend. Hij wilde ze troosten en bemoedigen, maar dat werd door hen niet geaccepteerd. Ze waren als de orthodoxe zwanen in Joegoslavische grachten. Eén verkeerde beweging of een verkeerd woord, en ze vlogen je aan. Op een keer kwam hij zijn vroegere klasgenoot tegen in het winkelcentrum, maar ze hadden alweer bijna ruzie. Het ging over poppen. In die zware kerk moesten mannen met poppen spelen. Dit was preventief, want zo zouden ze van de vrouwen afblijven. Zijn vroegere klasgenoot beschuldigde hem ervan eens zijn pop te hebben gestolen of kapot gemaakt. 'Zo lang geleden,' zei hij. 'Ik kan me dat niet meer herinneren, maar als je er echt nog zo mee zit, dan gaan we nu lekker naar een poppenwinkel, en dan koop ik een nieuwe pop voor je.' En zo gebeurde het. Hij nam de jongen mee naar een poppenzaak, en kocht voor hem een hele dure en sjieke pop, in zedelijke klederdracht. De vroegere klasgenoot was daar heel blij mee, en het was direct vrede.

Ze leefden in Joegoslavië,
Er was geen tijd voor oorlog meer,
Want de poppen marcheerden,
Elke man kreeg zijn pop,
opdat de vrouwen konden emanciperen.

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven,
Uitgave : COAB

Witte Sneeuw

Ik liep op straat langs het bos. Het was laat. Er was niemand op straat behalve ik en een vriend. Ik had hem net van het station gehaald. We waren oude schoolvrienden. Zachtjes begon het te sneeuwen. We liepen naar mijn huis. Er waren trollen in mijn huis. Ik verzamelde ze. Het waren prachtige beeldjes, ook in de tuin. Die vriend had een beeldje voor me meegenomen. Hij zou een paar dagen blijven logeren. We hadden het veel over Witte Sneeuw, een meisje dat bij ons in de klas zat. Ze was overleden, maar nu leefde ze in ons hart. Het was een heel bijzonder meisje. Ze vertelde altijd prachtige verhalen.

Die vriend en ik zaten op een school voor exorcisten. We leerden hoe we demonen konden herkennen, hoe we ze konden opspeuren en hoe we ze konden uitschakelen. Uitdrijven heette dat. Maar het meisje had altijd een wonderlijke uitleg. Zij had het erover dat er altijd eerst dingen moesten veranderen, en dan zouden de demonen vanzelf vertrekken. Dingen moesten gewoon anders. Ze had het er altijd over dat demonen veel van spelletjes hielden, en dat ze zelfs een uitdrijving konden nabootsen. Soms werden de leraren weleens een beetje boos, omdat ze zo dromerig was. Ze dacht veel te diep over dingen na.

We begrepen niet hoe het zo ver kon komen. Witte Sneeuw had op een dag zelfmoord gepleegd. Niemand begreep hoe dat kon. De leraren begonnen zich een beetje schuldig te voelen. Waren ze misschien te onaardig voor haar geweest ? Vaak wist zij meer dan de leraren zelf, en dat konden de leraren niet altijd hebben. Het meisje kwam uit een bijzondere kerk uit het Zuiden van het land, waar ze heel anders met de dingen omgingen. Er werd daar veel meer onderzoek gedaan, en veel meer geexperimenteerd. Het ging minder volgens de tradities, en daarom hadden de leraren er vaak een hekel aan. Maar op een dag kwam er een nieuwe leraar, die wel kon meekomen in heel veel dingen wat het meisje zei. Het was een beetje een vreemde man, met een oog voor vreemde dingen. Hij verzamelde trollenbeeldjes. Een heleboel leraren zeiden dat je dat beter niet kon doen, zulke beeldjes verzamelen, maar dit waren hele bijzondere beeldjes. Het was heel sprookjesachtig. Witte Sneeuw vond het prachtig, en ging vaak na de les met de man mee naar huis.

Op een dag gingen wij ook mee, die vriend en ik. De man woonde dichtbij het station, en je kon altijd de treinen langs horen komen. In de weekenden bleef Witte Sneeuw vaak logeren. Ditmaal bleven wij ook logeren. Witte Sneeuw had een eigen kamer in het huis van de man, en wij kregen de zolder. Midden in de nacht hoorden we vreemde geluiden. Ik ging naar beneden om te kijken of alles goed was met Witte Sneeuw. Ze lag lekker te slapen.

Ook die leraar was er helemaal kapot van toen Witte Sneeuw zelfmoord had gepleegd. Hij kon niet begrijpen waarom, maar schreef het toe aan de werken van de demonen. De dag erna

verzamelden we ons in de grote zaal van de school. De directeur hield een toespraak.

‘Wij zijn allen diep betreurd over hetgeen heeft plaatsgevonden,’ zei hij. ‘Wij zien dit als een aanval van de duisternis. Witte Sneeuw had grote gaven. Het was een begiftigd kind. Wij zijn allemaal bedroefd dat ze van ons is weggenomen. Het leven van een exorcist is niet zonder gevaren. Maar weinigen halen de eindstreep, maar wij zijn blij dat ze nu veilig is in de armen van …’

Maar verder kwam hij niet. Tranen rolden uit zijn ogen. Zij was zijn lievelingsstudent. Waarom moest nou net zij worden weggenomen. Die vriend van mij wilde haar uit de dood opwekken, maar we kregen geen toegang tot het lijk.

We gingen vaak naar haar graf om nog even haar magie te voelen. Er stonden vele trollenbeeldjes om het graf heen die de nieuwe leraar daar had neergezet. ‘Voor mijn lieve Witte Sneeuw,’ stond er vaak op die beeldjes. Ook ik hield veel van Witte Sneeuw. Om het gevoel wat ik altijd bij haar had te bewaren ging ik ook trollenbeeldjes verzamelen.

We dachten vaak over Witte Sneeuw. Op een zekere nacht kreeg ik een droom over Witte Sneeuw, waarin ze mij bezocht. Haar haar was lang gegroeid, langer dan ooit. Ze was omhuld in witte sneeuw, maakte een bal, en gaf de sneeuwbal aan mij. ‘Bewaar dit,’ zei ze.

Toen ik wakker werd was ik heel emotioneel. Ik moest sindsdien altijd aan de sneeuwbal denken.

Die vriend van mij kwam vaak logeren. Op een dag kwam hij met de mededeling dat de ouders van Witte Sneeuw haar dagboek hadden gevonden. Ze had het verborgen onder de vloerbedekking van haar kamer. Er stonden onthullende dingen in. Het was een dagboek vol verhalen, maar ook met een duidelijke roep om hulp. Het meisje beschreef hoe ze zo diep in haar eigen fantasie leefde dat ze het gewone leven eigenlijk niet aankon. Maar ze wilde anderen daar niet mee belasten.

Ze was altijd een vrolijk meisje, dus niemand had dat achter haar gezocht. Ze schreef ook dat ze gelukkig was in haar eigen fantasie en dat de buitenwereld haar benauwde.

De verhalen in het dagboek van Witte Sneeuw waren prachtig. Deze verhalen had ze nog nooit eerder verteld, en haar ouders wilden er een boek van maken. Later kreeg ik het boek ook in huis, en het werd een van mijn kostbaarste bezittingen. Kon ik maar meer voor haar doen. Als ik dit had geweten dan had ik haar misschien kunnen helpen, om haar ook de leuke kanten van het leven te laten zien. Maar ik was nog zo jong. Ik zou misschien niet tegen haar opgewassen zijn. Ik vond het zo treurig dat ze van ons was weggenomen. Ze had nog zoveel meer verhalen kunnen schrijven, maar misschien zag ze het nut daarvan niet in. Ze wilde misschien in haar eigen wereld leven, en daar was ze nu. Ze was nu in mijn hart, dieper dan ooit tevoren. Ik had haar zo graag nog beter willen leren kennen.

Het leven ging door. Mijn vriendschap met oude klasgenoten verwaterde. We gingen allemaal ons eigen pad, maar door Witte Sneeuw waren we voor altijd in ons hart aan elkaar verbonden. Toen ik zelf later kinderen kreeg las ik hen vaak voor uit het dagboek van Witte Sneeuw, wat eigenlijk een soort sprookjesboek was. Ook mijn vrouw vond het heel bijzonder. Ze was een beetje als Witte Sneeuw. Ze schreef ook verhalen. Ik noemde haar weleens Rode Sneeuw, omdat ze indiaans bloed in haar had. Ik kon me de andere verhalen van Witte Sneeuw nog wel herinneren, de verhalen die ze altijd vertelde. Op een dag besloot ik ze allemaal op te schrijven, en zo waren er uiteindelijk twee boeken van Witte Sneeuw. Ik was er erg trots op, en stuurde een exemplaar naar haar ouders en naar wat oude klasgenoten. Dit was eigenlijk de reden waardoor die oude vriend me weer kwam opzoeken. Hij was inmiddels ook getrouwd, en vaak gingen we samen op pad.

Op een dag besloten we naar een trollenpark te gaan. Dat was een soort sprookjespark wat allemaal om trollensprookjes draaide. Eigenlijk zou een beeld van Witte Sneeuw daar ook wel op zijn plaats zijn, want haar verhalen gingen ook vaak over trollen. We besloten de baas van het trollenpark de twee boeken van Witte Sneeuw te laten lezen, en hij was direkt dolenthousiast. Hij hield van de sprookjes, en wilde de sprookjes wel nabouwen in zijn park. Later las hij ook de sprookjes van mijn vrouw, Rode Sneeuw, en dat waren nog wel veel meer boeken. Het was alsof er een wereld voor de man opende. Het trollenpark groeide al snel uit tot een sprookjeswereld. En ik was wel trots om twee standbeelden van zowel Witte Sneeuw als Rode Sneeuw in het park te zien.

Maar op een dag was het beeld van Rode Sneeuw verwoest. De baas was woedend. Het waren racisten die dat hadden gedaan. Ze wisten dat het beeld van indiaanse komaf was. Mijn vrouw was er kapot van, en ik nog wel meer. In een van de verhalen van Witte Sneeuw stond geschreven : ‘Het witte konijn in de woestijn wil altijd de eerste zijn, op zee wil hij de beste zijn, in het bos wil hij staan op het rode mos.’ Het gaat over een wit konijn die een koning die een rood konijn als lakei heeft, maar later wil hij dat het rood konijn zijn troon wordt, maar als hij dan even later op zijn troon zit wil het rood konijn niet meer spreken, en dan wordt koning wit konijn toch wel erg eenzaam. Hij sterft als een eenzame koning, en het rood konijn wil nooit meer in een koninkrijk wonen en vlucht naar het bos waar hij voor altijd blijft wonen.

De baas besluit ditmaal een extra groot beeld van Rode Sneeuw te bouwen waar

zij op een hoog paard zit. Hij laat er een bordje bijzetten waarop staat geschreven : ‘Als u wil dat Rode Sneeuw op een nog grotere witte troon komt te zitten, verwoest dan dit beeld.’

Het beeld lieten ze ditmaal staan, maar in het land werden kleurlingen ditmaal met de nek aangekeken. Totdat er op een dag tranen schenen te komen uit het beeld van Witte Sneeuw. Overal in het land was het groot nieuws.

Op een dag kreeg ik van de baas een trollenring. Het was de prachtigste ring die ik ooit had gezien. Inmiddels hadden de ouders van Witte Sneeuw een nog ouder dagboek van haar gevonden. Deze had ze achter de kast verstopt. Ditmaal waren het de prachtigste sprookjes die ik ooit had gehoord. Ik ging ermee naar de baas van het trollenpark die het direkt wilde nabouwen. Ditmaal begon de oude magie van Witte Sneeuw echt te vloeien. De regering wilde zelfs een beeld van haar hebben in een van hun gebouwen. Omdat de verhalen van mijn vrouw zoveel op de verhalen van Witte Sneeuw leken wilden ze ook een beeld van haar hebben naast het beeld van Witte Sneeuw, maar iemand anders had een nog beter plan : Wit en rood was tezamen roze, dus als ze nu een beeld zouden maken van roze steen, dan zou het probleem opgelost zijn. Roze Sneeuw noemden ze het beeld. Het beeld was groot nieuws. Zelfs in het buitenland hoorden ze van Roze Sneeuw.

Die vriend en zijn vrouw kregen een kindje, een meisje, en noemden het : Roze Sneeuw. Mijn vrouw schreef er een sprookje over. Het was een meisje dat nooit opgroeide, maar altijd vier jaar bleef. Wel werd ze steeds wijzer, en op een dag bouwde ze een leger van reuzenridders. Het meisje was mooi als een bloem, en de reuzenridders waren erg dol op haar. Ze woonde in een prachtig paleis waar de reuzenridders altijd rondmarcheerden. Niemand kon haar de les lezen, en daarom bleef ze altijd een kind, een kind dat kon dromen, en kon wonen in haar fantasie. Ze was gelukkig, waar ze ook was, want de reuzenridders gingen altijd met haar mee.

Uit : Paarskapje, Uitgave : COAB

Tijd Zand

Ik kwam hem op de markt tegen waar hij allemaal rotzooi verkocht. Ik waarschuwde de mensen tegen hem. Ik kende hem, maar niemand luisterde. Hij had zijn plaats gevestigd in de markt. Hij was ingeburgerd. Hij was als de stenen van de huizen van de mensen. Ik werd afgewimpeld. Hij was vaak dronken. Hij keek niet normaal uit zijn ogen. Maar niemand gaf er wat om, want hij was immers een deel van hun leven, als een familie erfenis. Ze waren afhankelijk van hem, alsof hij de regering van de stad in handen had. Ik kon alleen maar toekijken. Niemand, maar dan ook niemand geloofde mij, en ik werd steeds stiller. Dit werd zo erg dat ik op een gegeven moment gewoon met hen meepraatte, want ze wilden toch niet luisteren. Ik speelde gewoon het spelletje mee. Ik zorgde wel dat ik bij hem uit de buurt bleef. Hij was gevaarlijk.

Maar ik begon ontzettend aan mezelf te twijfelen. Ik wist dat hij een pyromaan was, maar ik zag hem als schuldige wanneer er ergens brand was, bij voorbaat al. Ik zag hem achter elke boom. Voor mij zat hij achter alles wat verkeerd ging in mijn leven. Hij werd een obsessie voor me. Ik zag hem nog zo zitten achter de piano. Hij ging door totdat de piano in brand stond. Het hele theater brandde af. Ik zag de mensen nog zo gillend wegrennen. Er werd gezegd dat het een ongeluk was, maar ik wist wel beter. Ik kon hier alleen niet over praten. Het leek wel alsof hij mijn mond vastgelijmd had. Ik kon niet zeggen wat ik dacht en wist, want mensen zouden toch niet naar me luisteren.

Het werd van kwaad tot erger. Hij was niet alleen mijn obsessie, maar ook mijn hysterie. Het leidde tot grote woede-uitbarstingen. Wat had hij toch met mij gedaan ? Ik was mezelf niet meer. Ik herinnerde me nog dat schilderij van hem aan de muur van de familie. Zij liepen met hem weg. Zij waren ook geobsedeerd door hem, maar dan op een positieve manier. Daarom heb ik me ook van die familie gedistantieerd. Ze waren voor mij niet meer geloofwaardig. Ik kon ze niet meer vertrouwen. Ik wilde ook niets meer van mijn familie weten. Ze hingen aan de lippen van die crimineel.

Hij was niet goed snik. Hij ging 's nachts als het regende met zijn viool naar buiten. Ik geloofde hem niet. Al die stomme liedjes die hij zong, en dat gerammel met die piano. Maar hij werd goed verkocht. Mijn familie had al zijn platen. Ik kon niet tegen die muziek. Het ging altijd over hetzelfde, en eigenlijk ging het nergens over.

Op een dag had hij besloten op een paard door de stad te rijden. Dat kwam natuurlijk op de voorpagina van alle kranten de dag erna. Hij deed altijd van alles om maar in de publiciteit te komen. Er was iets vreemds met hem aan de hand, maar ik wist niet wat. Het was te gemaakt.

Ik besloot mijn eigen muziek te maken, gewoon om over dat gemeier van hem heen te kunnen komen. Ik wilde verwerken wat hij me had aangedaan. Hij was veel te ver gegaan, over mijn grenzen heen. Ik maakte mijn eerste plaat, maar het sloeg niet aan. Het hoefde voor mij ook niet. Het ging mij om mezelf. Het was puur therapeutisch. Ik maakte een tweede plaat, maar die flopte nog wel erger, en weer deed het me niks. Het was voor mezelf. Ik vond het beter dan zijn spul, maar hier in de stad hielden ze nu eenmaal meer van smartlappen. Ze zeiden me altijd : "Ga

naar het buitenland. Daar zul je meer succes hebben, want hier eet de boer niet wat hij niet kent."

Dat heb ik toen uiteindelijk gedaan. Ik was het helemaal zat. Ik vertrok met de trein naar het buitenland. Ik ging naar Duitsland. Ik hoopte hier los te kunnen komen van het verleden. Ik bracht mijn twee platen hier uit, en dat ging in het begin redelijk goed. Veel beter dan in de stad waar ik vandaan kwam. Het kwam daar niet verder dan de stadsmuren, dus buiten de stad kende niemand me, maar hier in Duitsland sloegen mijn twee platen redelijk aan, en kreeg er een redelijk inkomen door, en werd op straat herkend. Dat vond ik eigenlijk niet nodig, en best wel irritant, dus liep ik vaak met een zonnebril op, alhoewel dat lang niet altijd werkte.

Met mijn derde plaat brak ik pas echt door. Ik kon niet eens maar de straat op, zo hysterisch was het. Ze waren zo obsessief met me, zoals ik eens obsessief was over hem, maar dan in positieve zin, alhoewel ik het niet meer als positief zag. Ik dacht dat ik te ver was gegaan, en wenste dat ik de derde plaat nooit had uitgebracht. Een normaal leven was er voor mij niet meer mogelijk. Dit werd voor mij zo erg dat ik uiteindelijk weer terug besloot te gaan naar mijn eigen stad. Het was zo vreemd. Mensen deden gewoon normaal. Ik werd niet aangesproken, zelfs vaak niet eens aangekeken. Iedereen leefde langs me heen, en het was heerlijk. Maar toen ik 'hem' weer eens tegen kwam op de markt knapte er iets in me. Nee, hier kon ik ook niet mee leven.

Ik wilde niet terug naar Duitsland, maar hier kon ik ook niet blijven. Ik kon gewoon niet met 'hem' leven. Ik begon er niet meer aan. Ik ben toen in een andere stad gaan wonen, een veel kleinere stad, een soort dorp. Hier kwam ik eindelijk tot rust. Ik bemoeide me niet meer met muziek. Ik begon dingen van me af te schrijven, anoniem. Het was heel therapeutisch, en ik zou mezelf nooit meer zo 'uitgeven' als ik had gedaan met mijn muziek. Ik maakte boeken, maar dan alleen maar voor mezelf. Toen er op een dag een paar verdwenen waren zag ik hem als de schuldige.

Hij had het me namelijk eens gezegd : 'Ik zal je altijd volgen, als je schaduw. Ik weet alles wat je doet. Ontsnappen kun je niet. Ik weet je altijd weer te vinden. Ik ben je spiegelbeeld, of liever gezegd : Jij bent mijn schaduw en spiegelbeeld. Je zult nooit worden zoals ik. Alles wat je hebt en zal krijgen is slechts van mij. Ik kan het nemen en wegdoen wanneer ik wil, want jij bent de klederen die ik 's nachts uitdoe als ik ga slapen. Jij bent de schil van de vruchten die ik eet. Ik kan je zo wegmieteren wanneer ik maar wil. Je doet er niet toe. Ja, ik geef toe, je maakt me hebberig, maar wat heb ik eigenlijk aan je ? Ik kan je zo wegdoen. Geen probleem hoor, voor jou een ander. Ik heb wel meerderen van jou in de la liggen. Jij bent er eentje van dertien in een dozijn, dus denk niet dat je zo speciaal bent.'

Op een dag kreeg ik een brief uit Duitsland. Ze wilden dat ik weer platen zou maken. Zij boden me echt heel veel geld. Ik dacht aan wat ik allemaal met het geld zou kunnen doen, en ik vergat helemaal de consequenties van de roem, maar ik wilde genezen, een nieuw leven beginnen. Ik had zoiets van : "Ik ga wel ergens diep in het bos leven, in een kasteel ofzo, met veel bewaking, als een labyrint waar ze me nooit kunnen vinden."

En dat deed ik. Ik deed het wel op de voorwaarde dat ik anoniem zou kunnen zover dat mogelijk was, en zo niet, dan met een pseudoniem. Ze stemden hierin toe, omdat ze wisten dat mijn platen toch goed zouden verkopen, met of zonder mijn naam. En zo gebeurde het. Ik maakte een plaat onder een pseudoniem, maar iedereen wist dat ik het was. Ik werd rijk, vertrok naar het bos, ging daar in een kasteel wonen en liet er een groot labyrint omheen bouwen. Het labyrint werkte zo goed dat er eigenlijk geen bewaking nodig was, maar voor de zekerheid liet ik die er toch zijn. Je weet immers maar nooit.

Op een dag kwam 'hij' aan bij het labyrint. Het bleek dat ik nu ook was doorgebroken in mijn eigen land en zelfs mijn eigen stad. Ik weet niet hoe hij het voor mekaar had gekregen, maar hij stond ineens voor me. Ik vroeg hem hoe hij door het labyrint was gekomen. Hij zei dat het een koud kunstje was, want 'hij kende me immers door en door." Dat had ik vaker gehoord. Gelukkig was er bewaking bij. 'Dit is hij," zei ik tegen de bewaking. Ze hielden hem onder schot. 'Wat moet je ?' vroeg ik.

Hij begon zich als een idioot te gedragen ... Niet dat dat de eerste keer was, maar dit keer was het echt idioot. Hij begon op de grond te rollen als een gek. Er was schuim op zijn mond en hij zei op een vreemde manier : "Een beetje maar, een klein beetje maar."

"Een beetje wat ?" vroeg ik.

"Een beetje zand," zei hij, "een klein beetje maar, ach geef me toch een beetje zand."

"Zand ? Waar heb je het over ?" vroeg ik.

"Weet je het dan niet meer ?" zei hij.

"Ik weet van niks," zei ik.

"De dag dat je trouwde met haar, en ik haar aan flarden schoot, en niemand je geloofde dat ik het had gedaan," zei hij, "en zand was alles wat ik je gaf. Een zak zand. Ik wil het terug, al is het maar een klein beetje."

"Dat zand heb ik allang niet meer, dat heb ik weggedaan," zei ik.

"Stommeling," zei hij. "Dat was het zand van tijd."

"Wat moet je ermee ?" vroeg ik.

"Ik heb een te groot gebrek aan tijd," zei hij.

"Ja, dat zand is weg," zei ik. "Wist ik veel dat het het zand van tijd was. Mijn vrouw was dood, afgeschoten door jou, dus ik had wel andere dingen aan mijn hoofd dan over zand na te denken. Ik vond het nogal vreemd dat je mij een zak zand gaf nadat je mijn vrouw had vermoord. Ik vond dat ook verdacht, dus ik deed het weg."

"Zand, zand !" riep hij toen. "Ik heb zand nodig !" Toen smolt hij weg en verdween in de vloer.

"Ik wist dat het een spook was," zei ik tegen de bewakers.

"Het gebeurt wel vaker," zei één van de bewakers. "Het zijn zand-tovenaars die hun boze magie bedrijven, maar ze betalen altijd met zand, hun eigen tijd."

"Maar ja," zei ik. "Mijn vrouw heb ik er niet door terug."

"Nee," zei de bewaker, "maar je kreeg wel een heleboel zand van hem, magisch zand, kostbare tijd."

"Een schrale troost," zei ik. Ik heb de zand tovenaar daarna nooit meer teruggezien.

Uit : De Lettermaker (COAB)

De scherpschutter

Ik was ontsnapt.
Het sneeuwde.
Er lag hier overal ijs.
Ook het meertje was bevroren.
Ik kon zo over het ijs lopen en door de bomen gaan.
Die stonden erg dicht tegen elkaar. Naaldbomen.

Ik was bijna bij de brug aangekomen en toen zag ik de trein al weggaan.
Ik had de trein gemist.
Ik wist niet waar de anderen waren.
Ik keek achterom en zag niemand en hoorde ook niemand.

Ik ging verder het bos in.
Plotseling raakte ik in een gevecht met een beer.
Ik werd zwaar toegetakeld.
Ik overleefde het ternauwernood, en strompelde weg.
Ik wist niet eens meer waar de beer was, en ik zag hem ook niet.

Hevig bloedend ging ik dieper het bos in, en kwam aan bij een huisje na een tijd strompelen.
Een oude vrouw deed de deur open en nam me direct naar binnen.
Ze begon me allemaal vragen te stellen waarop ik geen antwoord wist.
Het gevecht met de beer had mijn geheugen gewist.
Ik wist alleen dat ik was ontsnapt, maar ik wist niet waarvan ik was ontsnapt.
Ook wist ik nog dat ik de trein had gemist, maar verder wist ik niets.

De oude vrouw verzorgde mijn wonden, en keek mij telkens bezorgd en liefdevol aan.
Ze liet me een dennennaald zien.
Dit soms ? vroeg ze.
Het zat in je wond.

Ja, ik moest langs naaldbomen, zei ik.
Waar kom je vandaan ? vroeg ze weer.

I... ik weet het niet, zei ik.
De beer zat achter me aan, en pakte me.
Nu weet ik niet meer zoveel.

Ik had ook een hoofdwond.
Ze pakte een tangetje en haalde er een kogel uit.
Nee, zei ze. Je bent beschoten.
Het is een wonder dat je nog leeft.
Ik keek haar vreemd aan, en keek vreemd naar de kogel die onder het bloed zat.
I.. ik weet daar niks van.

Scherpschutters, zei ze.
Ik maak het wel vaker mee.
Ze jagen op hen die ontsnapt zijn.

Ontsnapt waarvan ? vroeg ik.
Ik weet het niet, zei de vrouw.
Ik ben zelf ook eens ontsnapt, maar wist toen ook niet meer waarvan.
Scherpschutters en beren, zei ze, dat is alles wat ik weet.
Ze jagen op de ontsnapten, en soms wolven.

Ik ben blij dat ik geen wolven ben tegengekomen, zei ik, maar die beer was al erg genoeg.
Of ik ben ook wolven tegengekomen en het weer vergeten.

Laat maar, zei de vrouw.
Het is niet meer belangrijk.
Blijf maar hier.
Morgen praten we verder.

Toen ze mijn wonden had verbonden bracht ze mij naar een kamer met een bed, en ging zelf in een andere slaapkamer slapen.

Die ochtend werd ik wakker in de sneeuw.
Ik keek om me heen en zag geen huisje.
Ik zag wel bomen.
Ik vroeg me af wat er was gebeurd.

Mijn wonden waren nog steeds goed verbonden.
Ik stond op, en zocht naar het huisje, maar vond het niet.

Veel later vond ik tot mijn grote schrik de oude vrouw liggende in de sneeuw.
Doorzeefd met teveel kogels.
Ze was dood.
De scherpschutters hadden haar waarschijnlijk gevonden.
Ik keek om me heen, terwijl ik me afvroeg waarom ik nog leefde.

Ik weende toen om de vrouw die zo goed voor me was geweest.

Ik vond het leven oneerlijk.
Ik herinnerde me ineens waaruit ik was ontsnapt.
Maar toen vaagde het weer weg, en wist ik het niet meer.
Het was slechts een flits, en ik kon het niet grijpen.
Het frustreerde mij.

Scherpschutters kwamen toen op me af.
Maar ze schoten niet op mij.
Waarom hebben jullie haar neergeschoten en mij niet ? vroeg ik.

We hebben je wel neergeschoten, zeiden ze.
Met kogels van dromen, je droomt slechts.

Ik schudde mijn hoofd in ongeloof.
Kom mee, zeiden ze.

Ik liep achter ze aan.
Waar kon ik anders naartoe ?
Toch ben ik even later weggerend, en alhoewel ze niet schoten dacht ik aan de kogels van dromen.

Ik werd toen pas echt wakker in het huisje van de oude vrouw, in de kamer waarin ze me had gebracht. Bij het ontbijt vertelde ik haar over de droom en ze glimlachte.

Maar wat als ik nog steeds droom ? vroeg ik aan haar.
Dromen zijn … sprak ze, maar haar stem begon weg te vagen en ik werd wakker daar waaruit ik dacht dat ik was ontsnapt … Ik herinnerde me alles weer … Tegelijkertijd besefte ik dat dit ook een droom kon zijn … De scherpschutter, de scherpschutter … dacht ik bij mezelf …

Einde

Uit : De grote Surinaamse bijbel krant

De Rode Planeet

1. Niemand kon hier komen zonder de juiste inwijdingen.

2. Zij hadden ellendige levens gehad, waar de dromen overliepen in nachtmerries.

3. Zij was een zendeling tot hen uitgezonden om hen te vernietigen, hen te testen, maar ze hadden het overleefd.

4. Er was geen andere manier om hier te komen dan door vreemde cryptische spelletjes.

5. Zij zongen slaapliederen.

6. Het was een gevaarlijk oerwoud waarin niet velen overleefden.

7. Er waren vele onbekende machten van slaap die probeerden hun zielen te nemen.

8. Maar neemt hier de rode planeet hen niet op ?

9. Ze neemt hen weg door slaapliederen.

10. Hier laat ze haar ware natuur zien, waarin verloren dromen hen omgeven.

11. Hier is waar de geschiedenis niet meer bestaat, maar alleen de weelderigheid van de rode planeet.

12. En het roept altijd een grotere duisternis, waar de nacht op hen valt.

Uit : De Bilha (COAB)
